

[Statsministeren.]

opfattelse stride mod de principper, som både hr. Camre og jeg er tilhængere af som det bedste værn mod nazisme og lignende ideologier.

Af *Otto Mørch* til justitsministeren (23. juni 1971):

„Vil ministeren som øverste anklagemyndighed overveje mulighederne for bedre at sikre, at anklagemyndigheden i ensartede straffesager udviser ensartet tiltalepraksis, således at retsudøvelsen bringes i bedst mulig overensstemmelse med befolkningens retsbevidsthed?“

Begrundelse.

Inden for den sidste måned har der kunnet konstateres betydelige forskelle i den praksis, som en statsadvokat har anlagt i tre næsten ensartede skattesager. I to skattesager har statsadvokaten indanket dommene for landsretten, og anken har medført frihedsstraf for de to dømte. I den tredje skattesag mod en dommerfuldmægtig undlod statsadvokaten at anke dommen, der medførte en betydelig skattebøde, men ingen frihedsstraf. Selv om rigsadvokaten nu har anket sagen mod dommerfuldmægtigen, finder jeg alligevel, at man bør overveje at skabe en mere ensartet tiltalepraksis i ensartede straffesager.

Justitsminister *Thestrups* svar (6. juli 1971):

I sin begrundelse for spørgsmålet henviser hr. *Otto Mørch* til, at der inden for den sidste måned har kunnet konstateres betydelige forskelle i den praksis, som en statsadvokat har anlagt i 3 næsten ensartede skattesager.

Herom kan jeg oplyse, at samme statsadvokat for nylig har behandlet 2 sager om overtrædelse af kontrollovens § 13, stk. 1, vedrørende svigagtig skatteunddragelse. I det ene tilfælde blev den tiltalte ved underretten idømt hæftestraf samt en bøde, men ved landsretten blev straffen fastsat til en bøde. Dommen er senere af rigsadvokaten med justitsministeriets tilladelse indbragt for højesteret, som endnu ikke har afsagt dom i sagen.

I det andet tilfælde blev tiltalte ved underretten idømt bødestraf. Det unddragne skattebeløb var her noget mindre. Der var af statsadvokaten nedlagt påstand om frihedsstraf. Efter rigsadvokatens bestemmelse er dommen anket til landsretten.

I begge sager har det drejet sig om personer, der har været medlemmer af ligningskommissioner og i det sidstnævnte tilfælde tillige indtaget anden offentlig funktion. Anken er i begge tilfælde et forsøg fra rigsadvokatens side på skærpelse af praksis, hvor lovovertræderen har deltaget i ligningsarbejdet inden for de lokale skattemyndigheder.

Den tredje sag, som hr. *Otto Mørch* henviser til, må sikkert være en sag, som for nylig er behandlet af en anden statsadvokat, hvor tiltalte både i underretten og landsretten blev idømt frihedsstraf for svigagtig skatteunddragelse. Anklagemyndighedens anke skyldtes opgørelsen af den skattemæssige efterbetaling.

Der har således ikke været tale om 3 næsten ensartede skattesager inden for 1 måned ved samme embede, ligesom der heller ikke for de 2 sagers vedkommende har været tale om, at landsretterne i modsætning til underretterne har idømt frihedsstraf. De fremdragne eksempler kan derfor ikke begrunde, at der gennemføres yderligere foranstaltninger for at sikre ensartet tiltalepraksis i ensartede straffesager.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at der inden for anklagemyndigheden gøres et stort arbejde netop for at sikre ensartet tiltale- og domspraksis såvel i skattesager som i andre straffesager. Dette arbejde forestås af rigsadvokaten, som efter retsplejeloven er overordnet de andre offentlige anklagere og fører tilsyn med deres hvervs udførelse.

Et vigtigt led heri er rigsadvokatens udsendelse af almindelige forskrifter om politiets og anklagemyndighedens behandling af bestemte typer af sager. Som et aktuelt eksempel herpå kan jeg nævne, at rigsadvokaten i april i år har fastsat nærmere retningslinjer for behandlingen af kildeskattesager.

Drejer det sig om straffesager i forbindelse med ny lovgivning eller om straffesager, der i øvrigt er af særlig offentlig interesse, forekommer det, at rigsadvokaten foruden at fastsætte almindelige forskrifter tillige i en periode får de pågældende sager forelagt.